

הפועל ובעל החווה

הודו

היה פעם בעל חווה בשם פוטר אמצ'נד ,
קמצן גדול. לכל פועל ששכר לעבודה
אצלו היה אומר:
"תעבוד אצלי שנה מלאה. אשלם לך ביד
רחבה. תקבל חמש רופיי על חודש
העבודה. אבל את הכסף אתן לך רק
בסוף שנת העבודה. אם תחליט לעזוב
את העבודה קודם, לא אשלם לך דבר.
אבל אם עבודתך לא תמצא חן בעיניי
ואחליט לפטר אתך לפני סוף השנה,
תקבל את שכרך ותוכל לכרות לי את
אוזני הימנית.

אחרי שהפועל הסכים לעבוד בתנאים
האלה פוטר אמצ'נד ואשתו היו מטילים
עליו עבודה משחר ועד מאוחר בלילה.
הוא היה צריך לעבוד בשדה, בגן, לרעות
את העדרים, לנקות את הבית, לגזוז
כבשים, לדאוג לעצי הסקה ועוד.
וכשהגיע זמן הארוחה היו נותנים לו
פיתה מקמח אורז, וקנקן מים שנשאר
אחרי בישול.
מובן שבתנאים האלה אף פועל לא היה
מוכן להמשיך בעבודה הקשה. כל אחד
עבד חודש או חודשיים והיה עוזב את
החווה בלי לקבל פרוטה. וזה מה
שפוטר אמצ'נד רצה.
"ראי איך תכננתי בחכמה" היה אומר
לאשתו "במשך השנה שישה פועלים

אתך לפני סוף השנה תוכל לחתוך לי את
האוזן הימנית."

"מסכים" אמר ראדז'

"אז תרתום את השור ותתחיל לחרוש."
כל היום עבד ראדז' בשדה. ובערב בא
הביתה וביקש שיתנו לו לאכול.

בעלת הבית נתנה לו תרמיל שעועית
אחד ופיתה מקמח אורז.

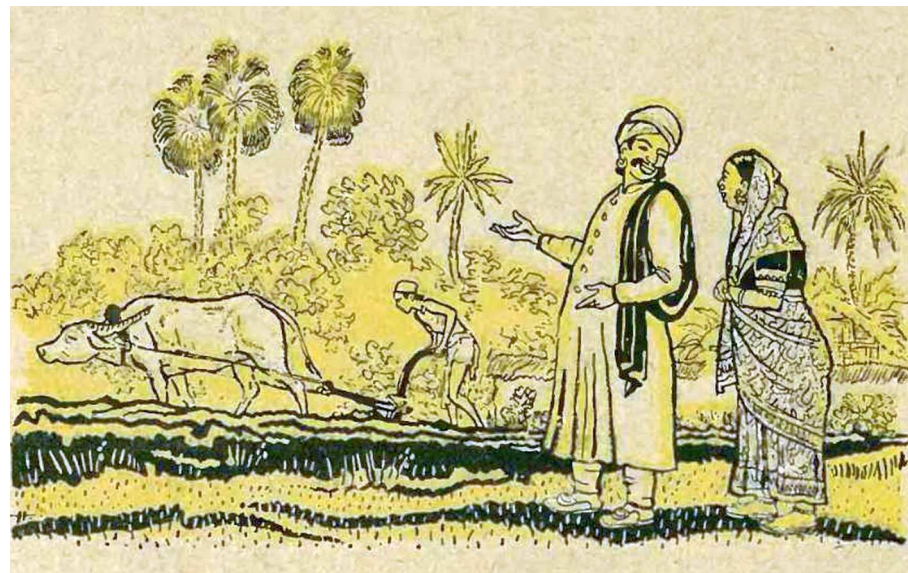
"תודה, גברתי" אמר ראדז' "ויותר אין
אצלך?"

"זללן שכמותך!" קראה בעלת הבית
"יותר מזה לא תקבל!"

אבל כשכולם נשכבו לישון ראדז' הלך
למזווה שבו שמרו את המזון, ואכל
לשובע.

בעלת הבית נכנסה בבוקר למזווה ומיד

עבדו אצלי, זה אחרי זה, ולאף אחד
מהם לא הייתי צריך לשלם."

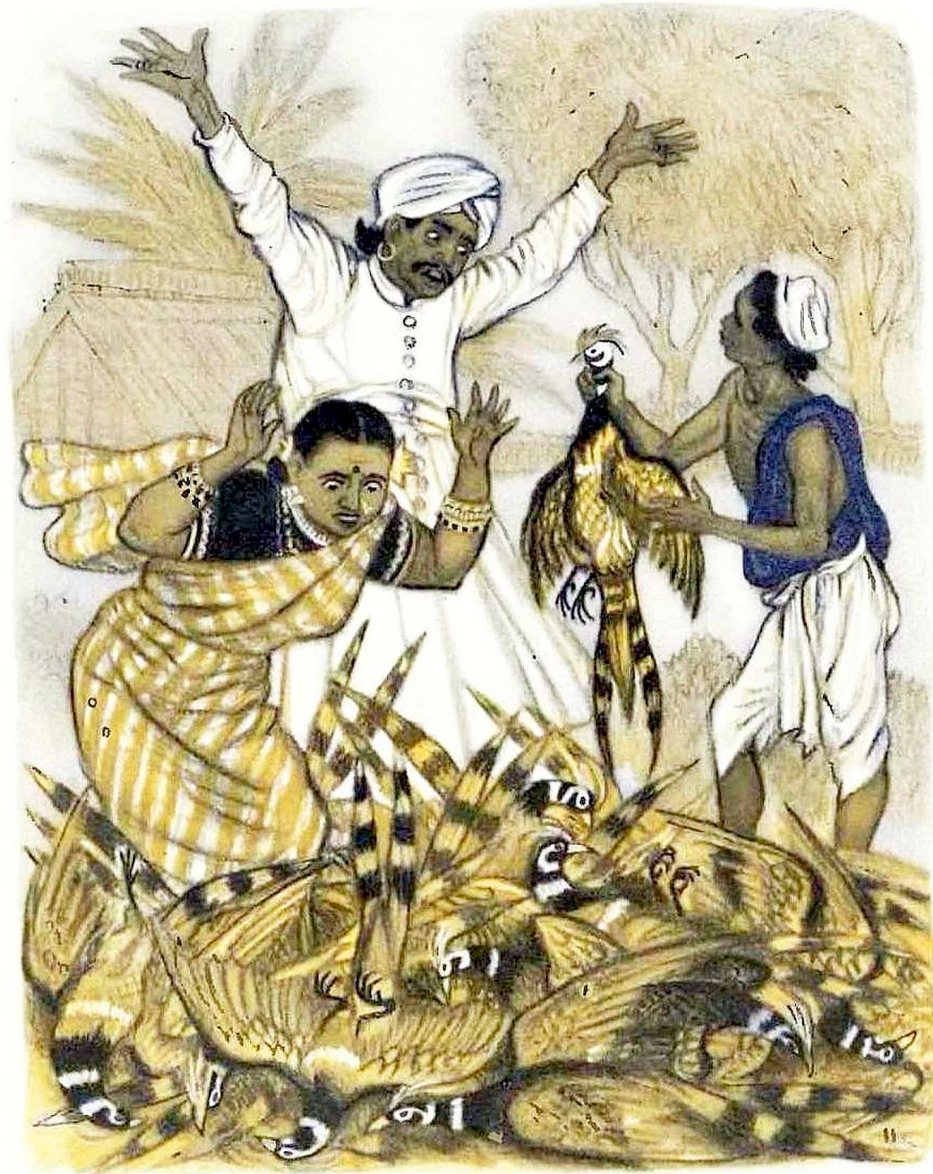

אבל פעם בא לשכור את עצמו לעבודה
בחור בשם ראדז'.

"קח בחשבון" אמר לו בעל הבית "שאם
תעבוד אצלי שתים-עשר חודשים אשלם
לך שישים רופיי! אבל אם בעצמי אגרש

ראתה שם את ערמת עצמות של עוף
ופרורים של לחמניות חיטה.
"תראה" אמרה לבעלה "הבחור הזה אכל
את כל הארוחה שלנו! האם כדאי לנו
להמשיך להעסיק עובד כזה?"
בעל הבית התחיל לצעוק על ראדז' "מיד
תסתלק מהבית שלי, איש נבזה!"
"כלומר, אתה מגרש אותי?" שאל ראדז'
בשקט "טוב, שלם לי ואלך. אך קודם
תרשה לי לחתוך לך את האוזן הימנית,
כפי שנדברנו."
פוטראמצ'נד נזכר על ההסכם שבעצמו
הציע.
"לא, אני לא מגרש אתך" קרא בכעס
"אבל אתה לא צריך לאכול את האוכל
שלנו. היום תכין לנו לצהריים את הפסיון

השמן ביותר."
"כרצונך, בעל הבית" ענה הפועל והלך
ללול, שבו התרוצצו עשרים פסיונים.
ראדז' שחט את כולם בלי לחשוב הרבה,
בחר את הגדול והשמן ביותר והביא אותו
לבעלת הבית.
"אני בטוח שזה השמן ביותר, בעלת
הבית" אמר "כדי לא לטעות שחטתי את
כולם, לקחתי ביד אחד אחרי השני
ובחרתי את הכבד ביותר."
"אלוהים! אלוהים!" קראה בעלת הבית
"צריך מיד להתפטר מהפועל הזה!"
אך בעל החווה זכר את ההסכם ואמר:
"עכשיו אשלח אותו עם עדר העזים שלנו
ליער. שירע אותן שם כל השבוע."
ראדז' ידע לאיזה יער באים האיכרים

העניים לאסוף זרדים להסקה, ולשם גם הוביל את עדר העזים. הוא בנה לעצמו אוהל וכל היום ישב שם, הקשיב לשירת הציפורים ושתה חלב העזים. וכל פעם כשעבר לידו איכר עני, הבחור היה נותן לו במתנה עז או שתיים. אחרי שבוע נשאר אצלו רק גדי אחד. עם שירה שמחה הוא הוביל אותו הביתה. "איפה העזים שלי, שודד?" התחיל לצעוק פוטר אמצ'נד כשראה את הגדי הבודד. "היו לי בעדר מאה עזים נהדרים! איפה הן?" "נמר אכל את כל העזים שלך, בעל הבית. היה לך מזל שהשאיר אותי ועוד את הגדי היפהפה הזה!" כששמעו על הצרה, בעל החווה שרט

היו חצאים של בננות, תפוזים ואפרסקים
ועל העצים נשאר חצאי הפרות.
"תסתלק מהבית שלי!" קרא פוטר אמצ'נד
"השמדת את היבול השווה כמאה רופיי!"

ברח לפני שאחנוק אתך!"
"מילאתי בדיוק את ההוראה" אמר
בשקט ראדז' "אשתך אמרה לי להוריד

בציפורניים את כל פניו ואשתו קרעה את
בגדיה. כשהם נרגעו קצת האישה אמרה
לפועל:

"מחר תצא עם אור הבוקר לגן שלנו,
תוריד חצי מהבננות, חצי מהתפוזים וחצי
מהאפרסקים."

"כרצונך, בעלת בית. הכל יעשה כפי
שאמרת" ענה ראדז'.

בבוקר הוא הצטייד בסכין חדה ועלה על
שיח הבננות. הוא חתך חצי מכל אחד
מהפרות וזרק על הארץ. כאשר גמר עם
הבננות העמיד סולם לעץ התפוזים וחתך
חצי מכל תפוז, ואחר כך המשיך כך גם
עם כל יבול האפרסקים.

כשבעל החווה הגיע לגן, ראה מיד שכל
יבול הפרות שלו אבד. על הארץ מונחים

את חצי מהפרות וכך גם עשיתי. אך אם אתה מגרש אותי, אלך. רק קודם תן לי לחתוך את האוזן הימנית שלך." "ראה מה שהתחשק לך" נבהל פוטרמז'נד "אין לי זמן לדבר אתך עכשיו. נדבר מחר." והוא רץ הביתה, מצא את אשתו ואמר לה: "בואי, נארוז את כל המזון שבבית ונסע העירה, אל אבא שלך. הפועל הזה לא יוכל לחיות כאן בלי אוכל ויחזור לכפר שלו. אז נחזור הנה ונחיה כמו קודם." "יפה חשבת" שמחה האישה "כך גם נעשה. בערב נארגן את הכל ובלילה, כשהפועל ישן, נסע מכאן בשקט." פוטרמז'נד הכין בערב ארגז גדול ושם בו עופות צלויים, מאפה, דברי מתיקה

שונים והם נשכבו והתחילו לחכות ללילה. אבל ראדז' הרגיש שפוטרמז'נד מכין לעצמו אוכל בארגז וניחש את התוכנית שלו. הוא המתין שבעלי החווה ירדמו לפני הנסיעה, הרים את מכסה הארגז ונכנס פנימה. בחצות בעלי הבית קמו בשקט, התלבשו ויצאו לדרך. פוטרמז'נד נשא על גבו את הארגז עם האוכל ועם הפועל בתוכו, נשם כבדות ונזף באישה: "למה שמת בארגז כל כך הרבה אוכל. קשה מאוד לשאת זאת!" והבחור, שישב באותו הזמן בארגז, אכל בלי הפסק והרגיש כמו איש חשוב מאוד, שהמשרתים נושאים אותו על גבם.

ותקפה את בעלה:

"איך תופיע לפני אבי בלי אוזן? כל המשפחה תצחק ממך ויקראו לך טיפש! לא! איני מסכימה. תשלם לו כמה שמגיע עבור שנה שלמה ושילך לעזאזל." וכך היה. בעל החווה שילם לראדז' עבור שנת עבודה ונשאר עם שתי אוזניו שלמות.

אחרי זמן מה פוטר אמצ'נד החליט לנוח ולאכול דבר מה. כשהגיעו לבאר שעמדה בשדה, הוריד את הארגז על הארץ ופתח את המכסה. ראדז' קפץ מהארגז, שם את ידו על הלב ואמר: "הו, אדונים המכובדים שלי! אל תכעסו עלי. התאהבתי בכם ואינני יכול לחיות בלעדיכם אפילו יום אחד. נכנסתי לארגז כדי לא להיפרד מכם. וכדי שלא יהיה לך קשה מדי לסחוב אותי, בעל הבית, אכלתי את הכל שהיה בתוך הארגז." "לא! לא אוכל יותר כך לחיות!" קרא בעל החווה הקמצן "חתוך את אוזני ותסתלק מעיניי."

ראדז' הוציא מיד סכין מהחגורה, אך אשתו של פוטר אמצ'נד נעמדה בדרכו